

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lipca 2025 r.,

sprawy **M.P.**

wobec której umorzono postępowanie o czyn z art. 190a § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt V Ka 1895/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku

z dnia 22 lipca 2024 r., sygn. akt II K 2037/23

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego M.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 lipca 2024 r., sygn. akt II K 2037/23, na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie przeciwko M.P. ustalając, iż dopuściła się ona czynu polegającego na tym, że w okresie od lipca 2018 r. do marca 2023 r. w G. uporczywie nękała M.P. poprzez nachodzenie go w miejscu zamieszkania,

wysyłanie wiadomości tekstowych i mailowych oraz wykonywanie połączeń telefonicznych na jego numer telefonu, czym wzbudziła u M.P. poczucie udręczenia oraz w istotny sposób naruszyła jego prywatność, tj. przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt V Ka 1895/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając mu *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów:*

1. *prawa procesowego, stanowiące obrazę art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. podniesionego w toku postępowania apelacyjnego, polegającego na nienależytej obsadzie sądu I instancji, w składzie którego orzekał sędzia Sądu Rejonowego X. Y., powołany do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta RP z dnia [...].2021 r. o nr 1130.[...].2021 (M.P. z 2022 r. poz. 100) na wniosek złożony przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.), co w konsekwencji doprowadziło również do rażącego naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;*
2. *prawa materialnego, to jest naruszenie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonej cechowała znikoma szkodliwość społeczna, co skutkowało umorzeniem postępowania”.*

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku Sądu

Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Odpowiedź na kasację złożył zarówno prokurator, jak i obrońca M.P., którzy wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiało jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów podkreślić należy, że – wbrew twierdzeniom skarżącego – sąd odwoławczy w sposób rzetelny ustosunkował się do podnoszonej w postępowaniu apelacyjnym kwestii nienależytej obsady sądu *meriti*. Uznał przy tym, że sam fakt zasiadania w składzie orzekającym sądu powszechnego sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa po zmianach z 2017 r. nie skutkuje automatycznie zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Jednocześnie nie dopatrywał się tego rodzaju okoliczności w związku z orzekaniem w sądzie pierwszej instancji SSR X. Y. Autor kasacji nie może się pogodzić z powyższą oceną zarzucając, że organ *ad quem* nie dość wnikliwie zweryfikował przebieg procedury nominacyjnej ww. sędziego. Podnosi przy tym, że obowiązek ten spoczywa na organie procesowym, gdyż strona nie dysponuje możliwościami pozyskania kompletnej dokumentacji konkursowej. Niemniej jednak jak słusznie zauważył obrońca oskarżonej, informacje na temat drogi zawodowej SSN X. Y. są jawne i powszechnie dostępne w internecie. Dotyczy to także uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] września 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie ww. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 302 (<https://bip.krs.pl/index.php?c=article&id=213>). Jej treść nie pozostawia wątpliwości, że Pan X. Y. posiadał wysokie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe niezbędne do objęcia urzędu sędziego sądu rejonowego, a jego kandydatura nie budziła żadnych zastrzeżeń. Potwierdza to zarówno ocena wizytatorów, jak i poparcie jego

kandydatury przez Kolegium Sądu Okręgowego w Gdańsku, a także sposób głosowania w Krajowej Radzie Sądownictwa. Zespół członków tego organu jednogłośnie rekomendował bowiem ww. na stanowisko sędziego sądu rejonowego, a podczas głosowania na posiedzeniu uzyskał on 16 głosów „za”, bez głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W tej sytuacji nie może być mowy ani o naruszeniu przez sąd *ad quem* przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a w konsekwencji art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, ani też o zaistnieniu w przedmiotowej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k.

Przechodząc zaś do omówienia drugiego z podniesionych zarzutów godzi się przypomnieć, że kasacja przysługuje stronie od orzeczenia sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Dlatego też określone zarzuty kasacyjne winny być kierowane w stosunku do wyroku sądu *ad quem*, a nie sądu pierwszej instancji. Postępowanie kasacyjne nie służy bowiem dublowaniu kontroli odwoławczej, a wyeliminowaniu nieprawidłowości o najpoważniejszym charakterze (bezwzględnych przyczyn odwoławczych i innych rażących naruszeń prawa o zbliżonym charakterze mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenia), do których doszło na etapie drugoinstancyjnym. Tymczasem podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. powyższych wymogów nie respektuje. Kasator zdaje się nie dostrzegać, że sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok sądu *a quo*, co oznacza, że nie stosował wskazanych przepisów, *ergo* nie mógł ich naruszyć. W takim układzie procesowym próba zakwestionowania umorzenia postępowania karnego wobec M.P. z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu winna zostać w kasacji powiązana z naruszeniem przepisów wyznaczających standard rzetelnej kontroli odwoławczej, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Dopiero tak sformułowany zarzut odnosiłby się do sposobu procedowania sądu odwoławczego w związku z rażąco wadliwym rozpoznaniem apelacji strony. Niemniej jednak tego skarżący nie uczynił, a w przypadku kasacji wniesionej przez podmiot kwalifikowany na niekorzyść oskarżonego nie zaleca się sięgania do art. 118 § 1 k.p.k. w celu zidentyfikowania intencji skarżącego i zarzutu,

który chciał postawić orzeczeniu (zob. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2024 r., III KK 477/23 i przywołane tam judykaty). Jeżeli zatem w kasacji nie ma zarzutów niewłaściwego procedowania przez sąd odwoławczy, a ten podniesiony w niej jest wymierzony nie przeciwko jego wyrokowi, lecz orzeczeniu sądu pierwszej instancji, to kasacja stanowi tylko bezskuteczną polemikę, i to ze stanowiskiem sądu *meriti*, przeniesioną do nadzwyczajnego środka zaskarżenia (*vide* postanowienie SN Z dnia 3 listopada 2016 r., IV KK 187/16). Potwierdza to zresztą lektura uzasadnienia kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który zdaje się nie dostrzegać argumentacji zaprezentowanej przez sąd *ad quem* w odpowiedzi na awizowane naruszenie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Jedynie na marginesie podkreślić należy, że fakt umorzenia przedmiotowego postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości nie jest równoznaczny z pobłażliwością wobec dyskryminacji ze względu na tożsamość płciową. Tego rodzaju motywacji sądy obu instancji się nie dopatrzyły się bowiem w zachowaniu oskarżonej.

Mając powyższe na względzie, nie stwierdzając bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając oskarżyciela posiłkowego, zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[r.g.]